НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

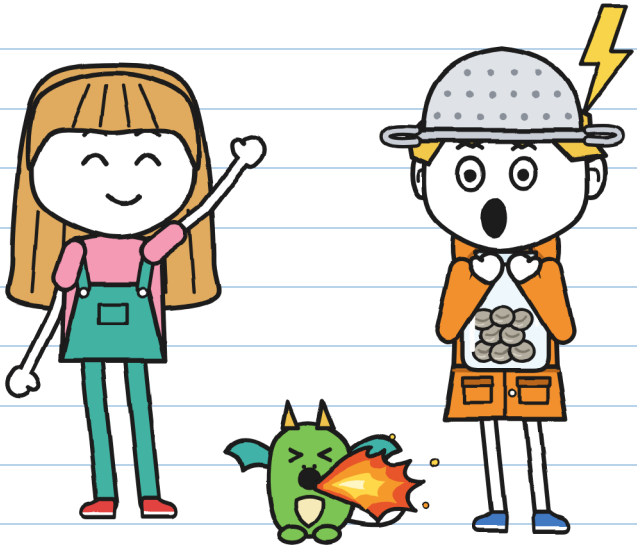

(зошит Гуні)

РОЗМІР M
Середній рівень · 9+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

РОЗМІР М · Середній рівень · 9+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

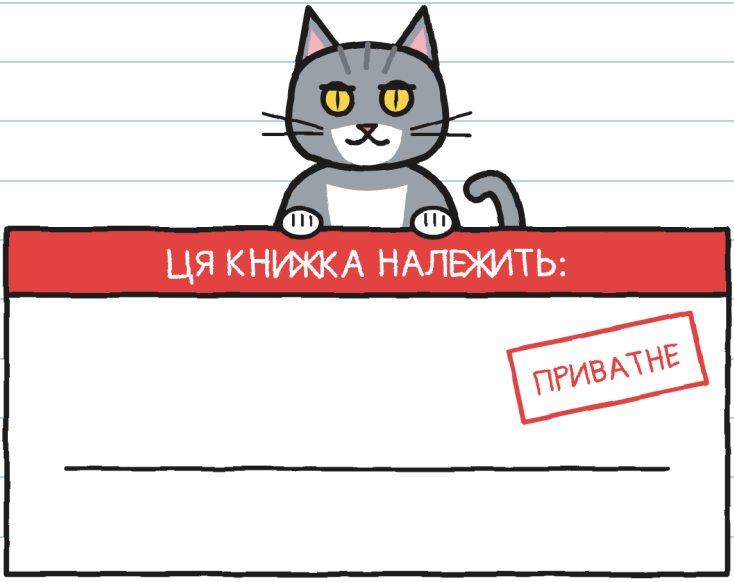

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози діє сторінка 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Мисливець за грозами (більш-менш). Це його зошит.

Юля. Рахує секунди між блискавкою і громом. Пише зеленим і підписується Ю.

Крихта. Дитинча дракона. Повторює все за Гуні. Усе.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно.

Флора. Садівниця з вулиці Канальної, 9. Каміння не підписує.

Віра. Доглядає драконів у Домі драконів, поруч із будинком Флори. Крихта живе з нею.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2
Гуні

ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний» означає, що я читаю його першою. Офіційно. —Ю.

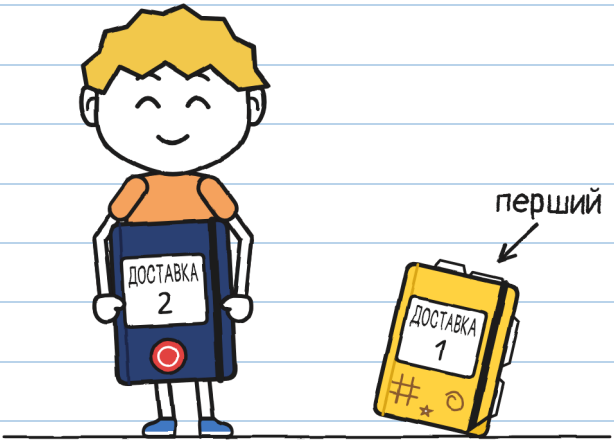

Зошит No 1 у мене закінчився: він повний. Цей мені дала Мара, власниця крамниці, з печаткою на обкладинці. Каже, що офіційні зошити не розмальовують. Побачимо.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

У крамниці Мари є посилка, яка тремтить. З минулої суботи, щодня трохи дужче.
Я не збираюся її чіпати.
Остання, яку ми з Юлею доставили, була яйцем.
Тепер це Крихта, дитинча дракона, яке повторює за мною все.

У крамниці навпроти мого дому лишилося дев'ятнадцять повернених. Та, що тремтить, поспішає більше за інших.

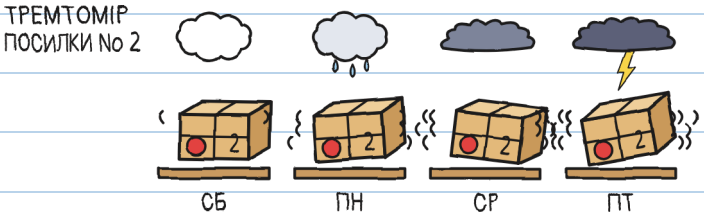

Це не страх: у суботу, о шостій вечора, буде гроза. Я шість разів перевірила прогноз. —Ю.

Хто отримує повернену посилку, мусить підписати етикетку чорнилом, що не стирається, як-от зеленим маркером Юлі. Інакше на світанку вона летить назад на свою полицю. Усі їх надсилає одна й та сама людина: R.

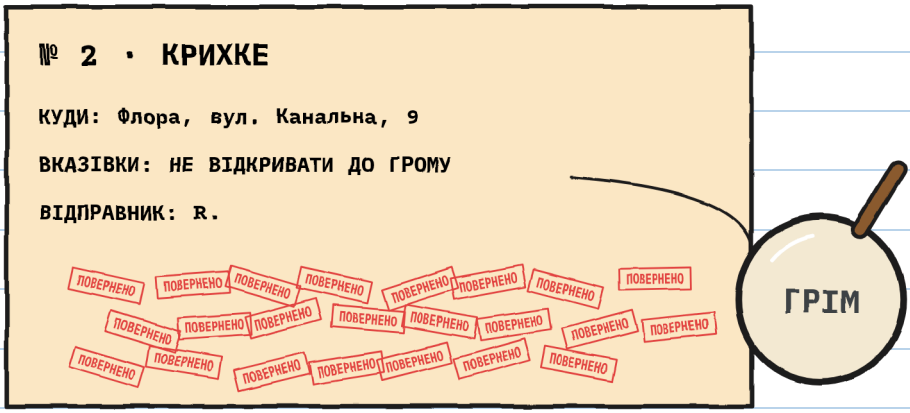

На посилці No 2 було двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО.

Двадцять три. Я порахувала їх двічі. —Ю.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

У суботу о десятій Мара чекала на нас за прилавком із посилкою No 2. Тоньо вже був там: по суботах ми втрьох відбуваємо покарання в крамниці за те, що без дозволу доставили посилку No 1.

— Цю, — сказала Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

Юля підстрибнула так високо, що ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19.

Мара поставила три умови й порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п'ятій, до грози, і залишаєтеся з Флорою, доки вона не мине.
2. Ваші родини й Флора вже знають.
3. Правило — те, що на етикетці: не відкривати до грому. Годиться тільки той, що просто над вами, а не далекі.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — сказала Мара й подивилася крізь вітрину: небо сірішало.

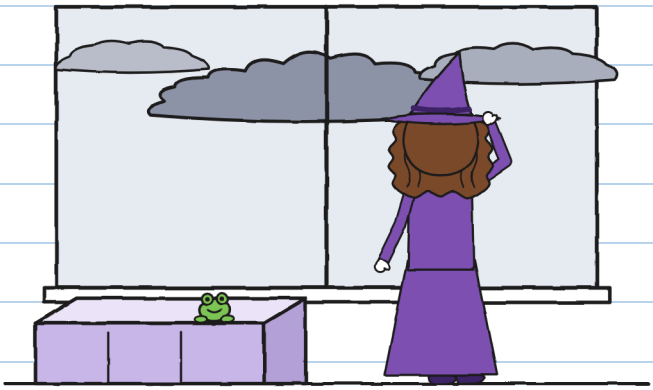

Які справи? —Ю.

Юля подивилася на мене.

— А тобі подобаються грози?

І я сказав те, що кажуть, коли так дивляться:

— Обожнюю. У моєму старому районі я був професійним мисливцем за грозами.

Що я сказав

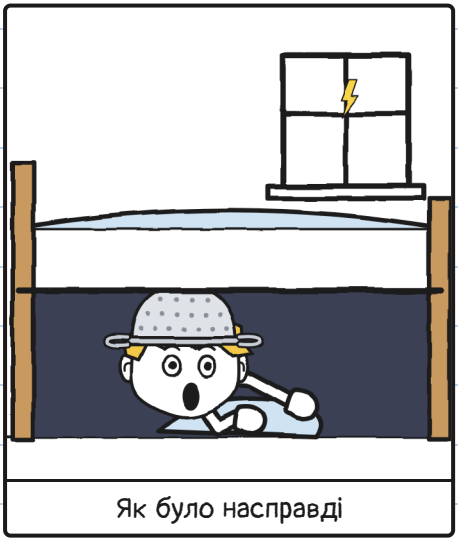

Як було насправді

Професіонал з-під ліжка. —Ю.

Юля навчила мене рахувати грози в моєму зошиті, без дозволу, як завжди:

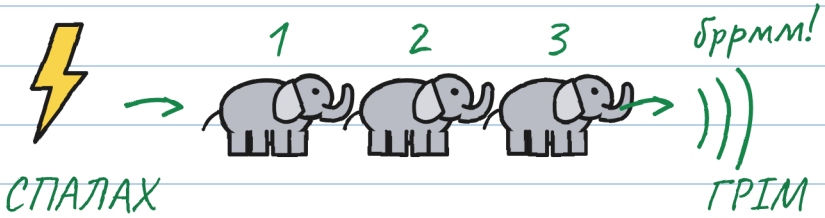

один слон, два слони, три слони...

1 слон = 1 секунда

3 слони = 1 кілометр (приблизно)

0 слонів = НАД НАМИ!

↖ Це грім з етикетки.
Далекі не відкривають посилку.

Більше слонів: ця блискавка вдарила далі.

Якщо чуєш грім, навіть далекий: в укриття!

Те, що знаєш, лякає менше. —Ю.

Мені не треба було їх рахувати: я обожнюю грози. Але я все одно записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече.

— БЛИСКАВКА не доставляє під час грози.

Він показав дрібний шрифт на рюкзаку.

— Грози ще немає, — сказала Юля.

Тоньо перечитав. Про «ще» там не було ні слова.

Дрібний шрифт був надто дрібний. —Ю.

І він пішов із нами.

О п'ятій я збігав додому по дощовик.

— Одягни помаранчевий, — сказала мама. — Ти точно хочеш іти? Бо ти ж, коли гримить...

— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? —Ю.

Ми перейшли Великий міст, коли небо вже було дуже чорним. Уночі його розводять для кораблів. Посередині Юля дуже серйозно помахала воді рукою: вони з каналом не ладнають.

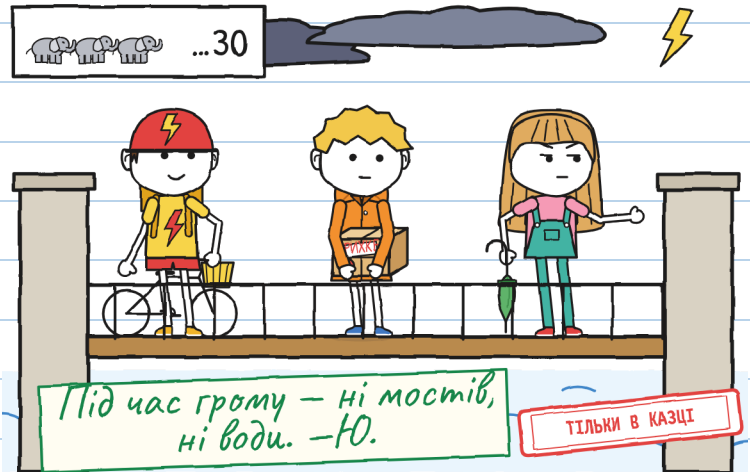

Дуже далеко спалахнуло небо. Юля нарахувала тридцять слонів до грому.

Бррмм.

— До цієї блискавки приблизно десять кілометрів, — сказала вона. — За прогнозом гроза прийде близько шостої.

— Прогриміло! — сказав Тоньо. — Тепер уже відкриваємо?

— Цей не відкриває посилку, — сказала Юля. — Відкриває той, що на етикетці: він лунає одночасно зі спалахом, нуль слонів. Але його вже чути, і цього досить: в укриття!

Ми побігли до вулиці Канальної. Я вдав глухого.

— Це була гикавка? — запитала Юля.

— Ні, — відповів я. — Гик!

Це зі мною з дитинства, але лише від грому: після кожного грому на мене нападає гикавка, раз на три секунди. Коли гроза просто над головою, я не можу зупинитися. Це не страх: моє тіло робить це, не питаючи мене.

Це називається страх. —Ю.

Віра, яка доглядає драконів, чекала нас біля своїх дверей, що впритул до будинку Флори, тримаючи Крихту на руках: по суботах Крихта гуляє зі мною.

— Сьогодні лише до Флори: це її перша гроза, — сказала Віра й віддала мені її. — Вона повторює за тобою все, навіть те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур, і я прийду по неї.

— Я нічого не відчуваю, — сказав я. — Я обожнюю грози.

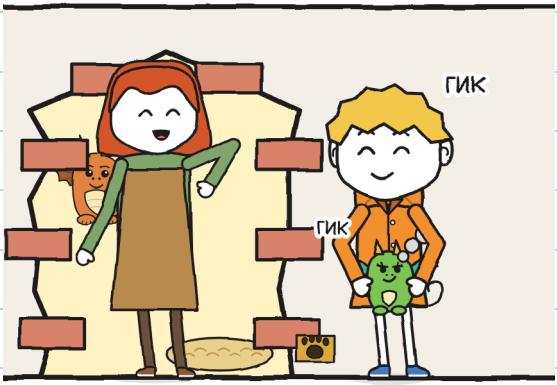

Далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта теж гикнула й пустила дим із носа.

— Усі всередину, швидко, — сказала Віра.

Будинок Флори — той із геранню: із її балкона на нас дивилися дві суботи тому, коли ми шукали двері Дому драконів, схожі на стіну.

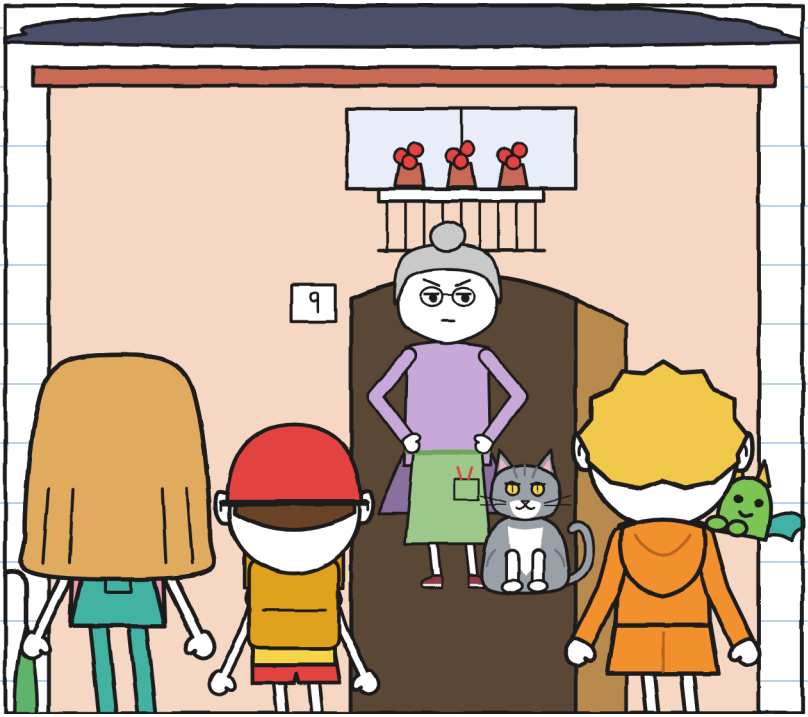

Флора відчинила, ще до того як ми постукали, і подивилася на коробку, на небо й на Крихту.

— Дитинча Віри. Тільки хай не підсмалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. І попереджаю: каміння я не підписую.

РОЗДІЛ 2

Грім!

Кухня Флори повна рослин, навіть під стелею висять. У глибині скляні двері ведуть до теплиці. Задні, з котячим лазом, виходять у двір. Тоньо завів велосипед у коридор — через дощ.

На скляних дверях були намальовані краплі. Одна почала підніматися по склу.

— Це зачаровані шибки від R., — сказала Флора. — Пропускають дощ, коли я хочу. Блискавку — ніколи.

Крапля все повзла вгору. Я вирішив не питати, куди вона йде.

Флора поставила коробку на стіл і відкрила її, не питаючи: усередині була солома й скляний слоїк із вісьмома сірими кульками.

— Тут написано «не відкривати до грому»! — вигукнула Юля.

— Я відкрила коробку, а не слоїк, — сказала Флора. — Я вже знаю, що там: мені обіцяли ліхтарниці, а присилають каміння.

— Що таке ліхтарниця? — сказав я.

Флора відліпила від холодильника стару фотографію: набережна каналу вночі, вогники на березі.

— Це рослини, — пояснила Флора. — Зберігають світло блискавок і світять усю ніч.

— А з R. ви їх садили?

— Насіння приносили пробуджене. Землю клала я. Сплячого не бачила.

— А ліхтарниці?

— Згасли. Приходити перестали. Присилають оце.

Тому канал уночі темний, а кладка страшна — дошка через нього.

Лякала. Мене — дуже: я перейшла її в тетряві. —Ю.

— R. завжди виконує обіцяне, — сказала Флора. — Пізно, але виконує. Тут — ні: двадцять три рази мені приносили цей слоїк, і двадцять три рази — каміння.

Я подумав про етикетку. Я знав її напам'ять.
— А ви коли-небудь чекали грому, щоб його відкрити? — запитав я.

Флора подивилася на мене так, ніби я запитав, чи мокра вода.
— Я нікого не чекаю, — сказала вона. — Навіть грому.

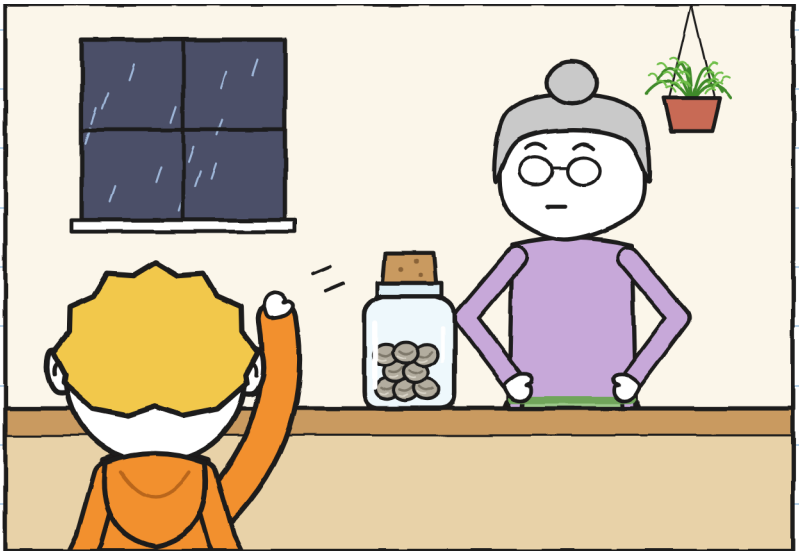

Кіт Флори звається Грім (ім'я написане на його мисці), він сірий і муркоче, як справжній грім.

Поки ми чекали, на кухні відбулося все й не відбулося нічого:

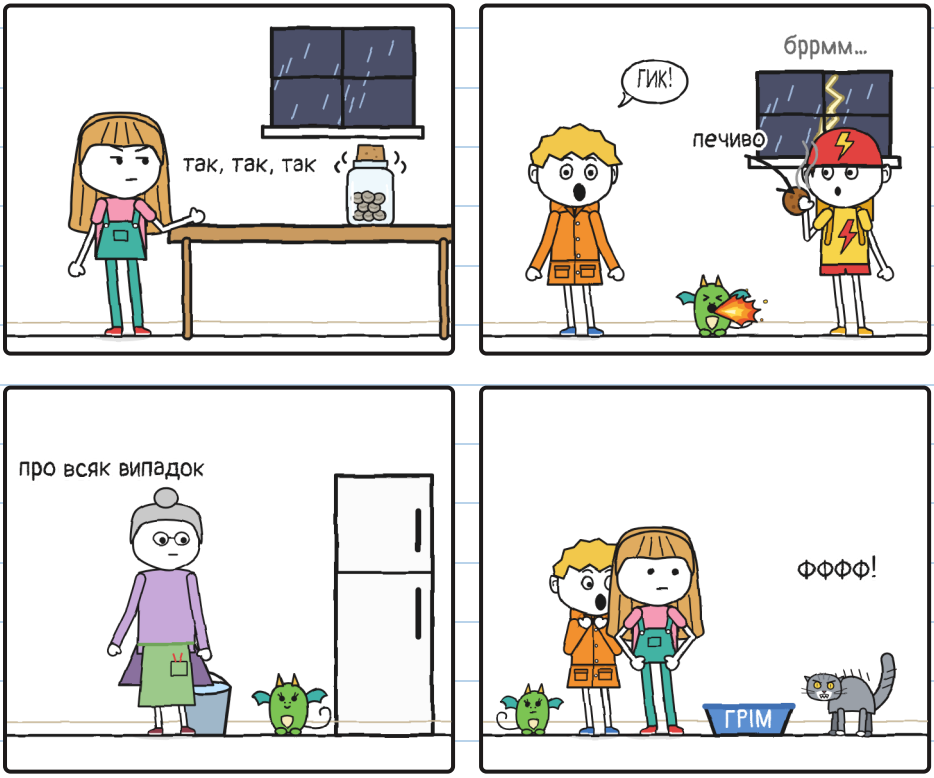

Найгірше в громі — чекати на нього. —Ю.

Слоїк дзеленчав дедалі дужче. Юля тихо рахувала:
«Дванадцять слонів». «Дев'ять».
Її нога підстрибувала під столом.

— Ти зараз проб'єш дірку в підлозі, — сказав я.
— Я рахую.
— Тоді твоя нога рахує швидше за тебе.
Тут Крихта пустила ще один маленький язичок полум'я, і Грім метнувся крізь котячий лаз у двір.
Флора відчинила задні двері й закричала йому:
— ГРІІІМ!

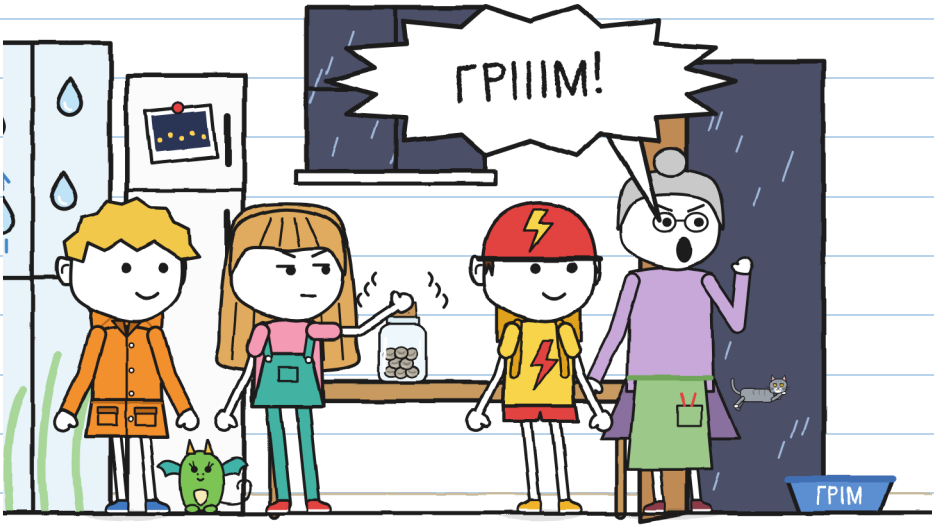

І Юля відкрила слоїк.

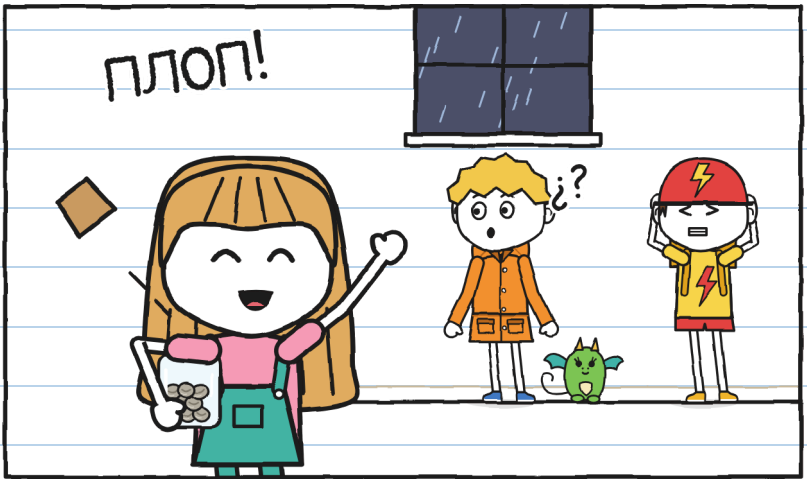

— Прогриміло! — сказала вона.

Грім не гримів. Це кричала Флора. Грім — це кіт.

Я почула «ГРІМ!» — саме те, чого чекала. Ніхто не сказав мені, що це кіт. —Ю.

Я записав це на сторінці 17.

Ту сторінку я прочитала пізніше. —Ю.

Коли слоїк відкрили, він перестав дзеленчати. Усередині були вісім сірих кульок, холодних і нерухомих. Юля висипала їх на стіл і роздивилася в лупу.

— На них є рисочка, — сказала вона. — Наче заплющене око.

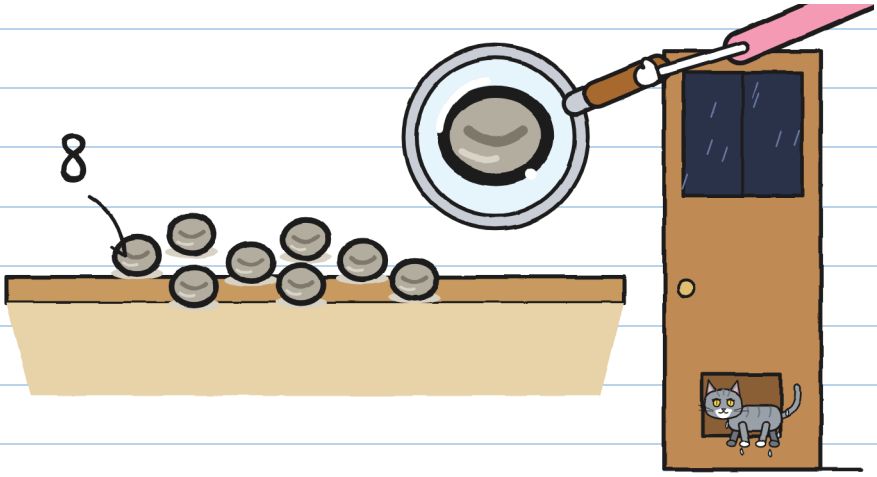

Грім повернувся крізь котячий лаз, весь мокрий, і Флора зачинила двері.

— Каміння. Як завжди, — сказала вона й подивилася на Юлю.

Юля стала такого кольору, як її футболка.

— Вони сплять, — сказав я. — Це насіння, а не каміння, тому й написано «не відкривати до грому». Може, їх розбудить здоровий грім, від якого тремтять шибки.

Флора якийсь час мовчала.

— Якщо це насіння, нехай це доведе.

Надворі було майже темно, а було лише шість. Спалах. Юля почала рахувати:

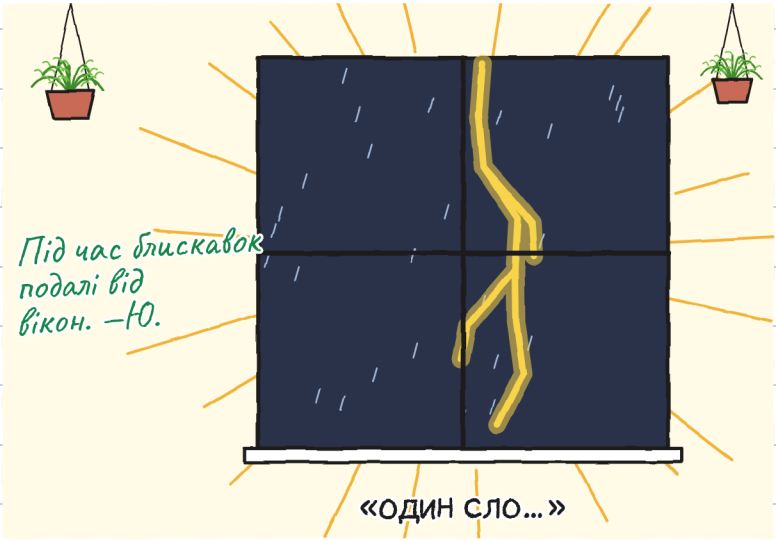

І тоді прийшов справжній.

Грім пролунав разом зі спалахом: гроза була просто над нами. Затремтіли стіл, склянки й шибки.

І згасло світло.

Я гикнув. Крихта теж гикнула, і її спалах полум'я на секунду освітив кухню.

Стіл був порожній.

У каміння були лапки.

І поспіх. –Ю.

РОЗДІЛ 3

Рухаються, коли не дивишся

У темряві було чути ніби крихітний дощик: тік, тік, тік. При наступному спалаху насінини були вже далі й нерухомі, дуже нерухомі, наче нічого й не було.

Вони бігли швидко, та кожна блискавка їх зупиняла, а їх було багато. Я дивився на них з-під столу. Я начепив друшляк Флори: удома, коли гримить, я теж такий начіпляю.

Це гра «Замри». Тільки з насінинами. —Ю.

Флора спрямувала ліхтарик на одну насінину, і та завмерла. Вона націлила його на іншу, і перша кинулася бігти.

— Це насіння! Воно прокинулося! — вигукнула Флора.

Друга втекла, щойно Флора відвела світло.

— Нам потрібен ще один ліхтарик, — сказав я.

— Тоді вигадай щось інше. У мене тільки цей.

Вісім насінин і один ліхтарик. Рахунок не сходився.

Усі бігли до котячого лазу.

— Вони шукають землю, змочену грозою, — сказала Флора й поставила перед лазом величезний горщик.

— Удома є лише земля, полита водою з-під крана. А надворі її майже немає: плитка, стежка й канал. Якщо вони вийдуть, дощ змиє їх у воду.

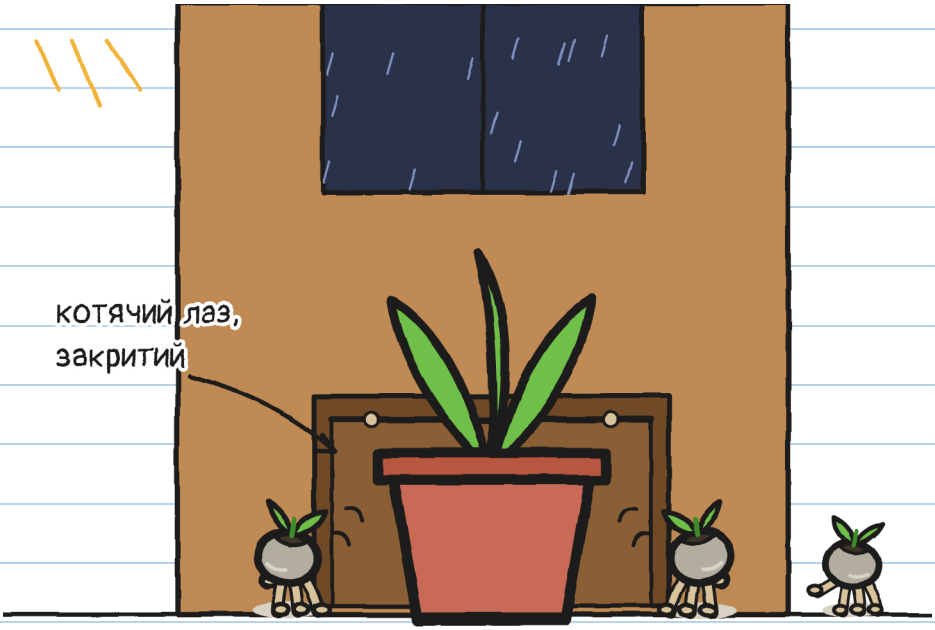

Лаз був закритий, але тепер насінини розбіглися по всій кухні, де є сотня схованок.

Ми спробували все:

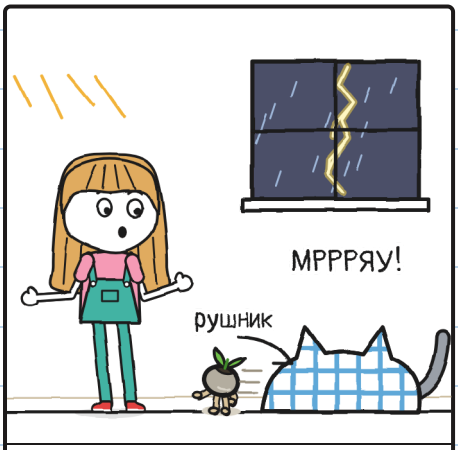

Юля з рушником: піймала Грома.

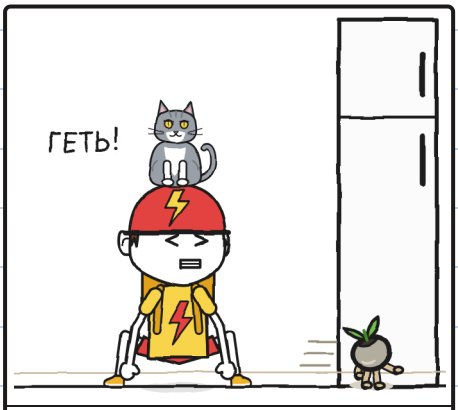

Тоньо, голими руками: Грім піймав його.

Крихта, зі своїм полум'ям: одна!

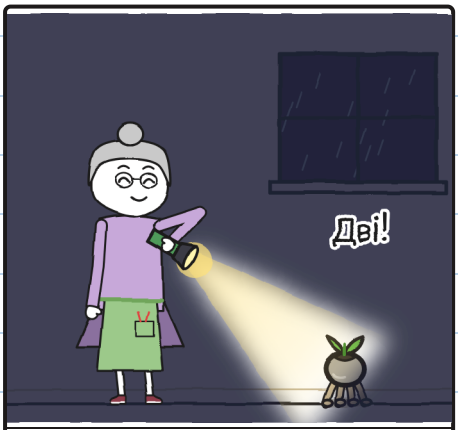

Флора, з ліхтариком: дві!

Грім теж ганявся за ними: він добре бачить майже в темряві, а ми — ні.

Тоньо не боїться гроз. Тоньо боїться котів.

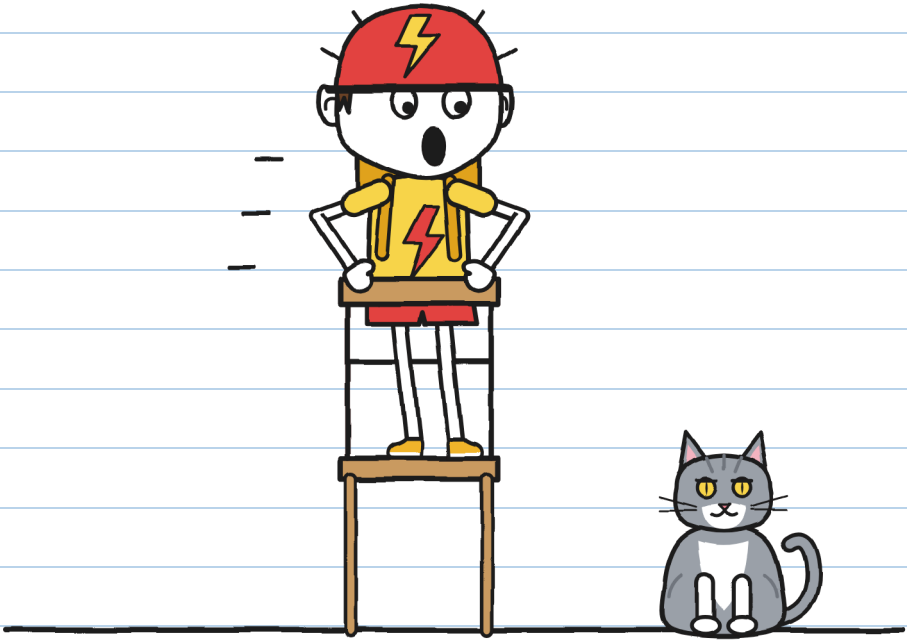

— Це не кіт! — сказала Юля. — Це Грім!

— ЩЕ ГІРШЕ!

Два страхи й одне ім'я. —Ю.

Я й далі сидів під столом, з друшляком на голові. Звідти я бачив усю підлогу щоразу, як спалахувала блискавка.

Насінини розбігалися, але зрештою поверталися до котячого лазу. Штовхати той самий горщик.

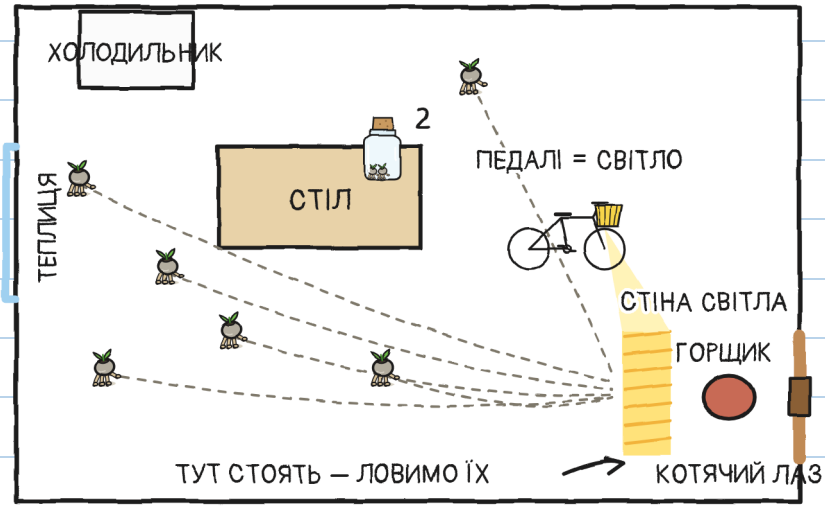

Я накреслив схему.

— Тоньо, твоя фара світиться, коли крутиш педалі?

— Звісно.

— Тоді сьогодні ти доставлятимеш світло.

Ми поставили велосипед на підніжку, фарою до котячого лазу. Динамо БЛИСКАВКИ стоїть на задньому колесі: коли воно крутиться, є світло. І Тоньо закрутив педалі.

Він крутив педалі, як ніколи, особливо коли Грім заскочив на нього.

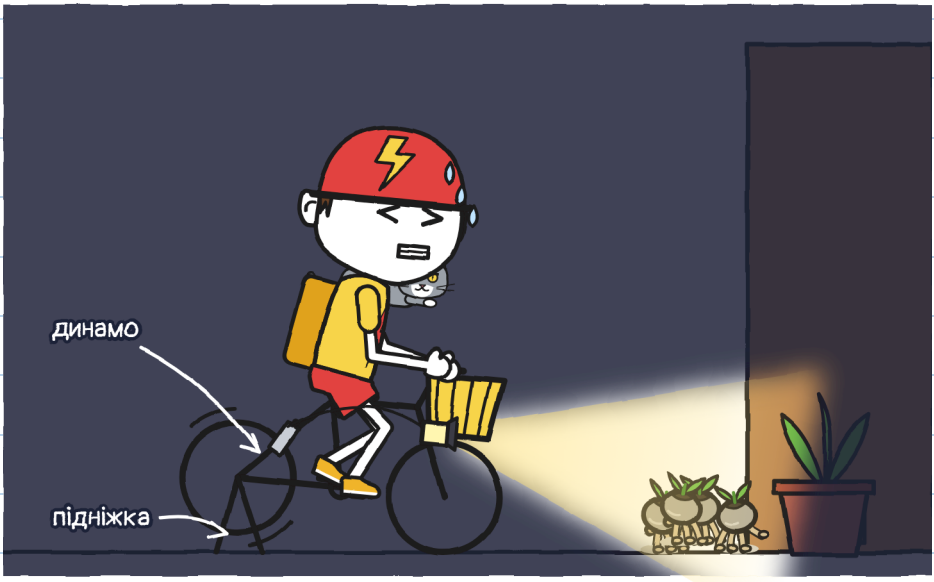

Нарешті БЛИСКАВКА на щось згодилася. —Ю.

Насінини доходили до світла, зупинялися, і ми по одній ловили їх і клали в слоїк. Три. Чотири.

Грім схопив ще одну зубами, і Флора витягла її двома пальцями.
— П'ять! — сказала вона.

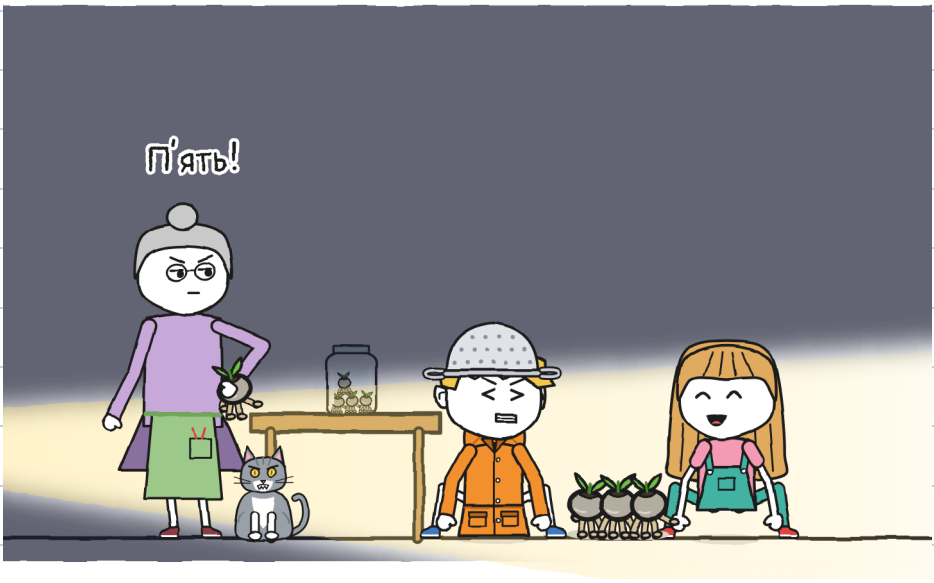

Шість.

Флора закрила слоїк, щоб жодна не втекла, і нахилилася нам допомагати. Тут Грім стрибнув на стіл і скинув його.

Тоньо піймав його в повітрі.
— БЛИСКАВКА, — сказав він. — За секунду або безкоштовно.

Але він уже не крутив педалі, і світло згасло. А Грома ніхто не зупинить: він метнувся до котячого лазу.

У темряві: тік, тік, тік. Грім штовхнув горщик, хрусь, і лаз сказав клац.

При наступному спалаху лишилася тільки одна насінина, і Юля її піймала. Сім.

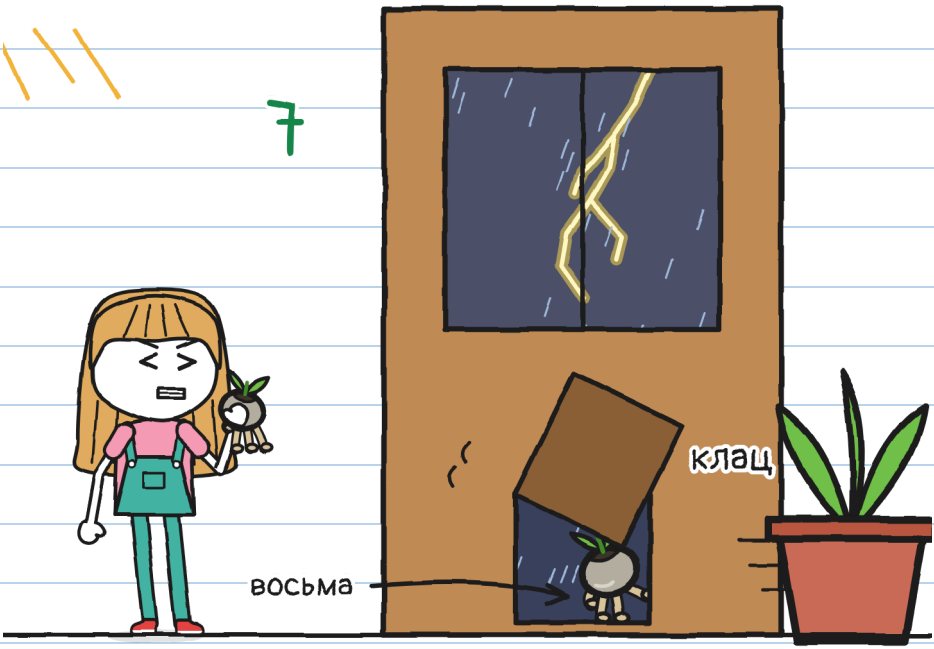

Восьма вислизнула крізь котячий лаз.

— Я піду по неї! — сказала Юля, учепившись за клямку.

— Під час блискавок ніхто не вийде, — сказала Флора й стала в дверях. Їй було не до суперечок.

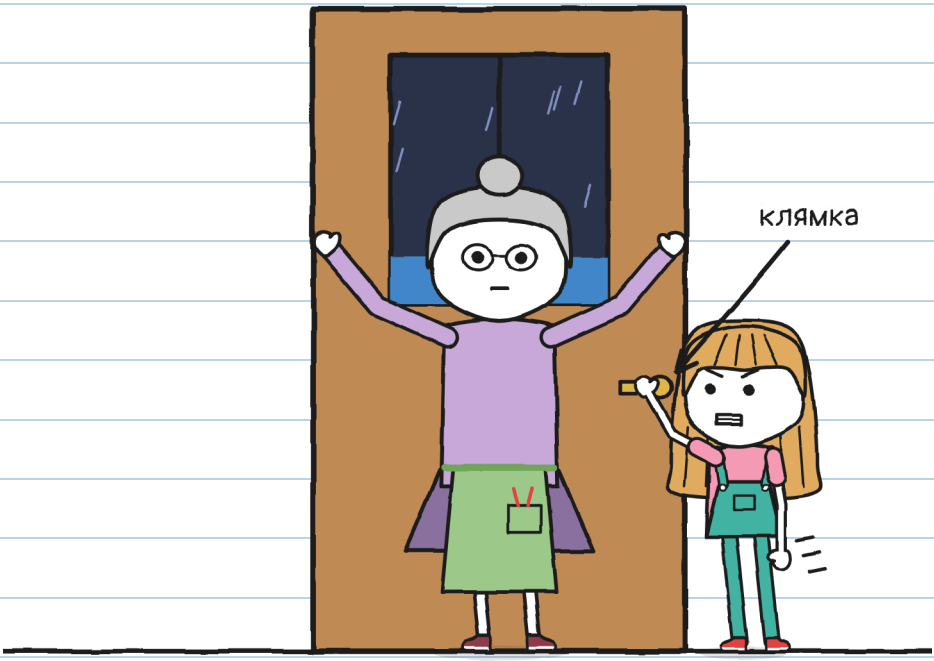

Юля не сперечалася, але клямку не відпустила.

Згодом лаз клацнув: це був Грім, весь мокрий.

Без восьмої.

— Спалах… один слон, два слони.

Бррмм.

— Два, — порахувала Юля. — Гроза все ще дуже близько.

— Тоді час їх садити, — сказала Флора, — поки гроза не пішла. І в темряві.

— У теплиці? — запитала Юля.

Флора показала на краплі, що повзли вгору по склу.

— Чари діють. Сюди блискавки не потраплять.

Вона повторила «У темряві», дивлячись на Крихту.

Крихта подивилася на мене. І гикнула.

РОЗДІЛ 4

Гик

Флора пояснила нам, як садити ліхтарницю, так, як їй колись показали. Я записав це офіційними літерами:

ЯК САДИТИ ЛІХТАРНИЦЮ

1.
Земля, змочена грозою.
(З-під крана не годиться.)

2.
Відкрити слоїк над землею.
(Якщо відкрити раніше, втечуть.)

3.
Усе в темряві: вони самі закопуються в землю.
(Якщо їх закопати, не зійдуть.)

4. 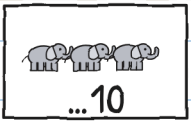

Поки гроза не пішла:
якщо більше десяти слонів,
вони вже не садяться до наступної.

Щоб їх розбудити, потрібно нуль слонів. Щоб посадити — до десяти. На одинадцяти — спати. —Ю.

Флора повернула корбу вікна в стелі. Воно не відчинилося, але намальовані краплі почали стікати вниз, і справжній дощ пройшов крізь скло.

Він упав на грядку — довгий стіл, повний землі.

— Усе на грядку. Ні краплі на підлогу, — наказала Флора дощу.

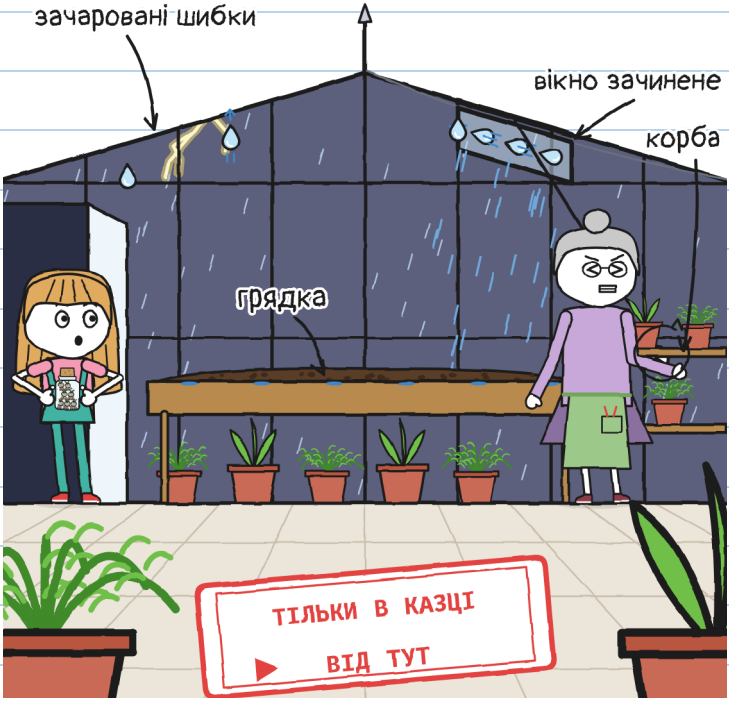

Ці шибки існують лише в казці. Під час справжньої грози жодних теплиць (сторінка 76). —Ю.

— Земля, змочена грозою, — сказала вона. — А тепер усе в темряві.

Але Крихта вже була всередині: вона прослизнула між ногами Флори, так що ніхто не помітив. Вона була під грядкою, поміж горщиками.

Флора обережно потягла її. Крихта вчепилася в горщики всіма чотирма лапами. Віра попереджала.

І з кожним моїм гиком на кухні в теплиці спалахувала Крихта.

Я намалював це, щоб зрозуміти:

На кухні гикавка допомагала: спалах полум'я — нерухома насінина — спіймана насінина. У теплиці — ні: коли полум'я спалахує кожні три секунди, ніколи не буває стільки темряви, скільки насінинам треба, щоб закопатися в землю.

Ланцюжок треба розірвати. Найлегше розірвати ланку — ти. З любов'ю. —Ю.

Ми перепробували все від гикавки:

Затримати дихання

Вода догори дриґом

Переляк

Цукор

Крихта скопіювала їх усі, не відпускаючи горщиків.

Ліків: нуль. Гиків: багато. —Ю.

Юля рахувала: «Чотири слони». «П'ять».

Прогримів грім.

— Ця блискавка вдарила далі.

Сім насінин кружляли, шукаючи вихід зі слоїка. Я й далі гикав.

— А якщо ми дійдемо до одинадцяти? — запитав я.

— Знову каміння.

Юля перестала дивитися на слоїк і подивилася на мене.

— Крихта копіює твій страх, — сказала Юля.

— Хай копіює щось інше, — сказав я.

Я гикнув. У теплиці знову спалахнуло полум'я.

— А якщо витягнути її? — запитав я.

— Вона вчепиться. Ти ж бачив.

Юля понизила голос.

— Спершу побудь із нею.

Ліків від страху в мене не було, лише план, щоб його не помітили, і він уже не працював:

Мій план, щоб не було видно,
що я боюся громів:

1. Казати, що я їх обожнюю.

~~2. Не гикати.~~ ГИК ГИК ГИК ГИК ГИК

3. ???

А що з третім пунктом? —Ю.

Я намагався. Справді.

Одна нога всередині.

Грім.

І знову на кухні.

Саме в теплиці громи чути найгучніше в усьому районі.

Від дверей я глянув угору, крізь скляну стелю. Між двома спалахами я побачив їх високо над дахом: драконів Віри, що літали в грозі. Вони вилітають, коли ніхто не дивиться вгору. Тому Віра не пішла з нами: під час грози вона лишається вдома й стежить за ними.

Вони не гикали.

— Ходімо, мисливцю, — сказав Тоньо.

Я чекав на жарт, який мав піти далі. Його не було.

Я зняв друшляк і віддав Флорі. Вона тримала його, як справжню каску.

І я зайшов.

Друшляк не зупинить блискавку. Страх — іноді так. —Ю.

Дощ лунав, як тисяча пальців по склу. Я поліз під грядку, а Крихта була там, згорнувшись клубком і тремтячи, як я.

БРРРММ! Я гикнув. Крихта гикнула. Спалах полум'я освітив нас обох.

Нас було двоє мисливців за грозами під однією грядкою.

Від дверей Юля тихо сказала, не сміючись:

— Рахуй на мене.

РОЗДІЛ 5

Рахуй на мене

Ми рахували: вона біля дверей, я під грядкою, а Крихта тремтіла, притиснувшись до мене.

Спалах.

— Один слон, два слони, три, чотири, п'ять, шість.

Бррмм.

— Шість: приблизно два кілометри, — сказала Юля. — Ця блискавка вдарила далі. Ми й далі в укритті.

Я порахував шістьох слонів. Страх нікуди не дівся. Казати, що я обожнюю грози, не допомогло. І зціплювати зуби, щоб не гикнути, теж.

Крихта подивилася на мене. Я спробував те, чого бракувало.

— Я боюся громів.

— Я знаю, — сказала Юля. — Ти намалював це сьогодні вранці, на сторінці 6. Я чекала на тебе.

— А я — котів, — сказав Тоньо, на якому спав Грім, і не смів поворухнутися.

— А я — чекати на те, що не приходить, — сказала Флора. — Тому попередніми разами я відкривала слоїк, щойно його приносили.

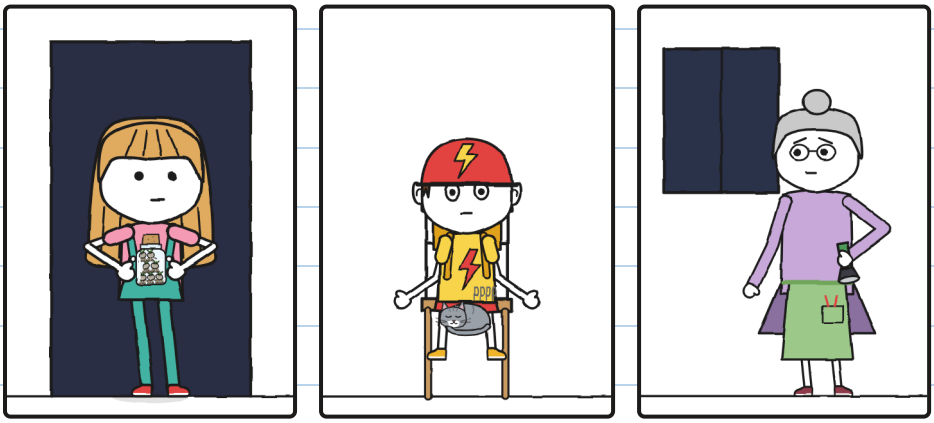

А я — кладок. Це ви вже знали. —Ю.

Ніхто не засміявся. Дощ ішов так само, але під грядкою я вже не був сам.

Я дихав повільно. Крихта теж.

Спалах. Ми рахували разом до дев'яти. Бррмм.

І я не гикнув ні від цього грому, ні від наступного.

— Тепер! — прошепотіла Флора.

Юля ввійшла навшпиньках, поставила слоїк на змочену землю й відкрила його. Потім безшумно повернулася до дверей.

Тік, тік, тік. У темряві щось виходило зі слоїка.

Спалах, дуже далеко. Ми рахували без голосу до десяти слонів. Бррмм.

Десять: останнє, що годилося.

При наступному спалаху ми це побачили:

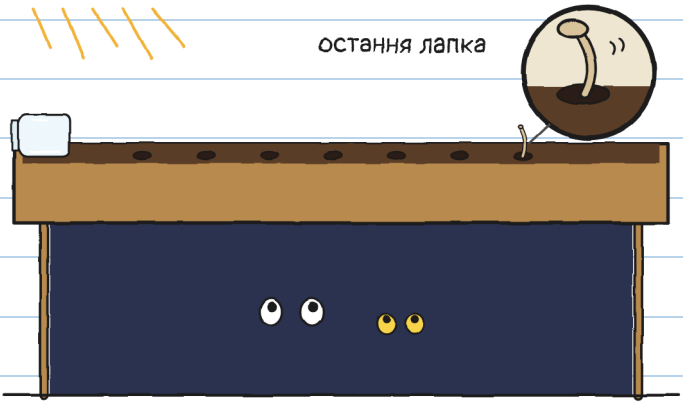

Слоїк був порожній. У землі було сім дірочок, і з останньої ще визирала лапка.

Потім якийсь час нічого: ми в темряві, що дивилися на землю.

І тоді запалилася перша.

Сім ліхтарниць із шматочком блискавки всередині.

Крихта не гикала. Вона дивилася на ліхтарниці з відкритою пащею, так само, як я. Вона вже копіювала не мій страх, а оце.

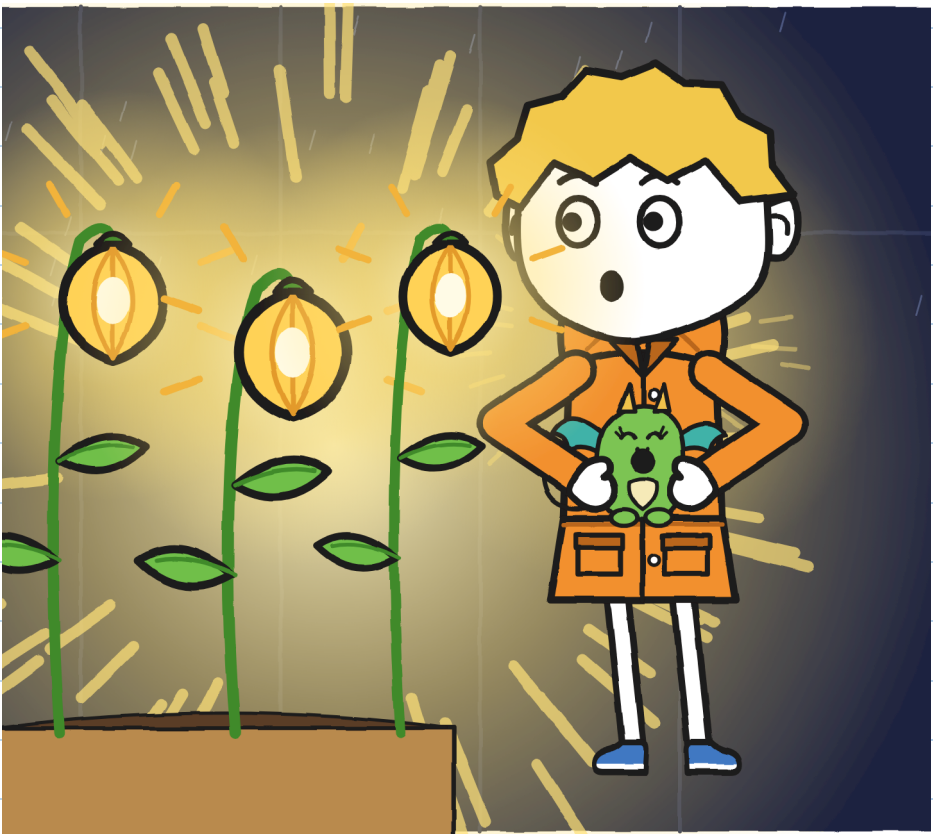

Флора довго нічого не казала, а потім повільно торкнулася пальцем однієї ліхтарниці — так, як торкаються того, на що довго чекали.

— Ось такою була набережна, — сказала вона.

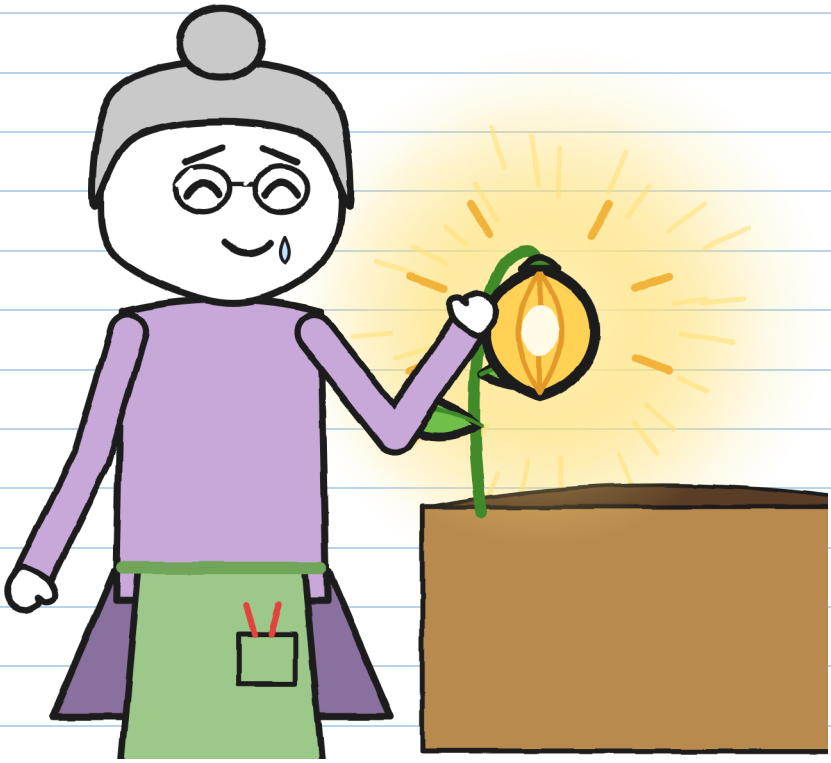

Я теж торкнувся однієї. Крихта теж. Вона була тепла, як камінь на сонці.

Флора повернула корбу, щоб зупинити дощ. Потім дістала ручку.

Нарешті вона підпише.

Юля зупинила її двома пальцями.

— Ще ні. Бракує восьмої.

Вона подивилася на сім ліхтарниць.

— Це я відкрила слоїк завчасно. Ми мусимо її знайти.

Потім вона пішла на кухню, відлипила етикетку від коробки й сховала її до кишені комбінезона.

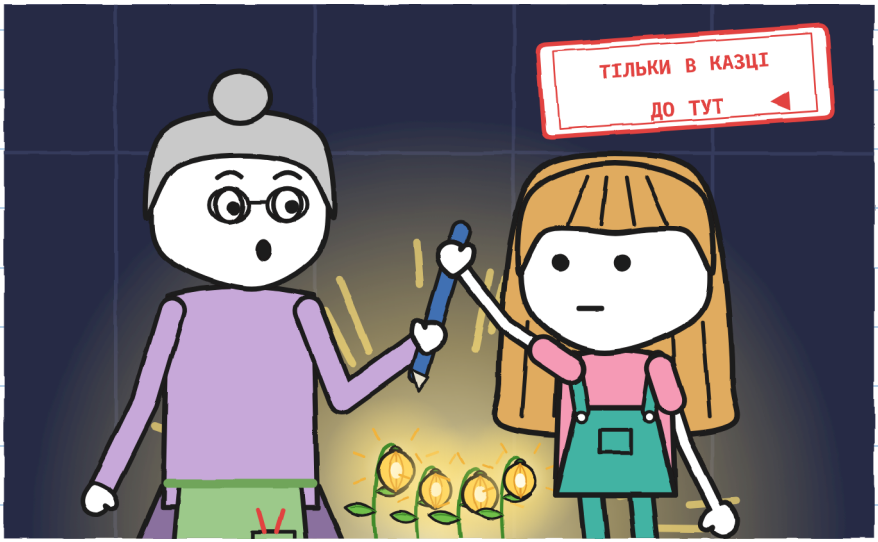

Доставляти — то доставляти повністю. —Ю.

Ми повернулися на кухню.

— Двір ще зачинений, — сказала Флора. — Поки не виходимо.

Ми чекали, доки в Юлі не закінчилися спалахи для рахунку, а потім ще пів години після останнього грому. Дощ уже не йшов: гроза пішла.

А восьма була надворі, десь у темряві. Без землі вчасно вона знову спить: ще один камінь. А без підпису на світанку посилка No 2 полетить назад на свою полицю.

— Ходімо її шукати, — сказала Юля.

Флора подивилася в ніч і тричі стукнула в мур, який є стіною Дому драконів, як казала Віра.

— Цього разу, — сказала вона, — ви підете не самі.

РОЗДІЛ 6

Восьма

Ми вийшли з Флорою та Вірою, з ліхтарем і велосипедом. Юля несла порожній слоїк і етикетку; я ніс Крихту всередині дощовика, з головою назовні.

Ми шукали у дворі, на стежці й край каналу.

Нічого.

Якщо восьма заснула, вона могла бути будь-яким із тих каменів.

Ліхтар змушував блищати мокре каміння.

Тоді я здогадався: щойно виросла ліхтарниця світилася б слабко. Наші світла могли її ховати.

— Зачекайте. Погасіть усе.

Тоньо зупинив велосипед, Віра приглушила полум'я, а Флора вимкнула ліхтарик.

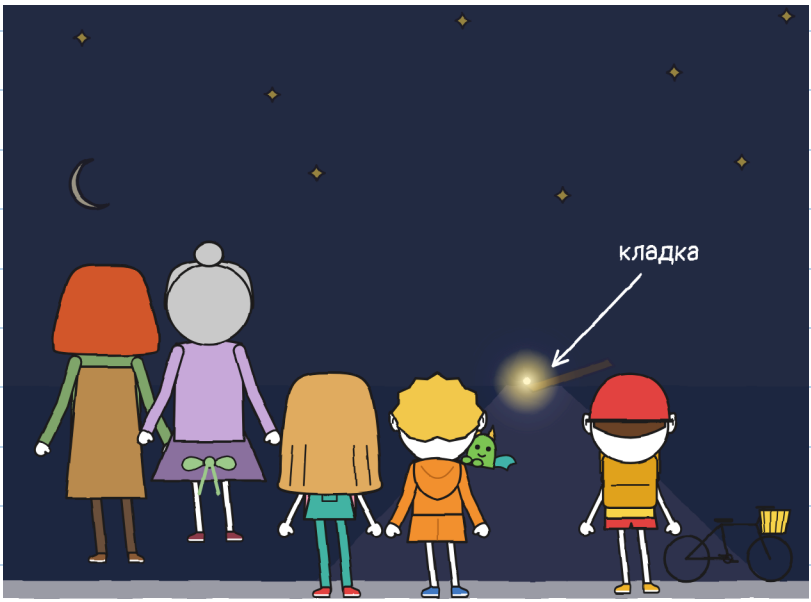

Ми завмерли.

У кінці набережної з'явився маленький вогник. Він був біля самої кладки.

Гадаю, дощ скотив восьму стежкою до набережної, і вона застрягла в щілині між двома каменями, з пальцем мокрої землі, саме там, де починається кладка. Там вона й посадила себе сама. Здалеку — маленький вогник. Зблизька — вона освітлювала все довкола.

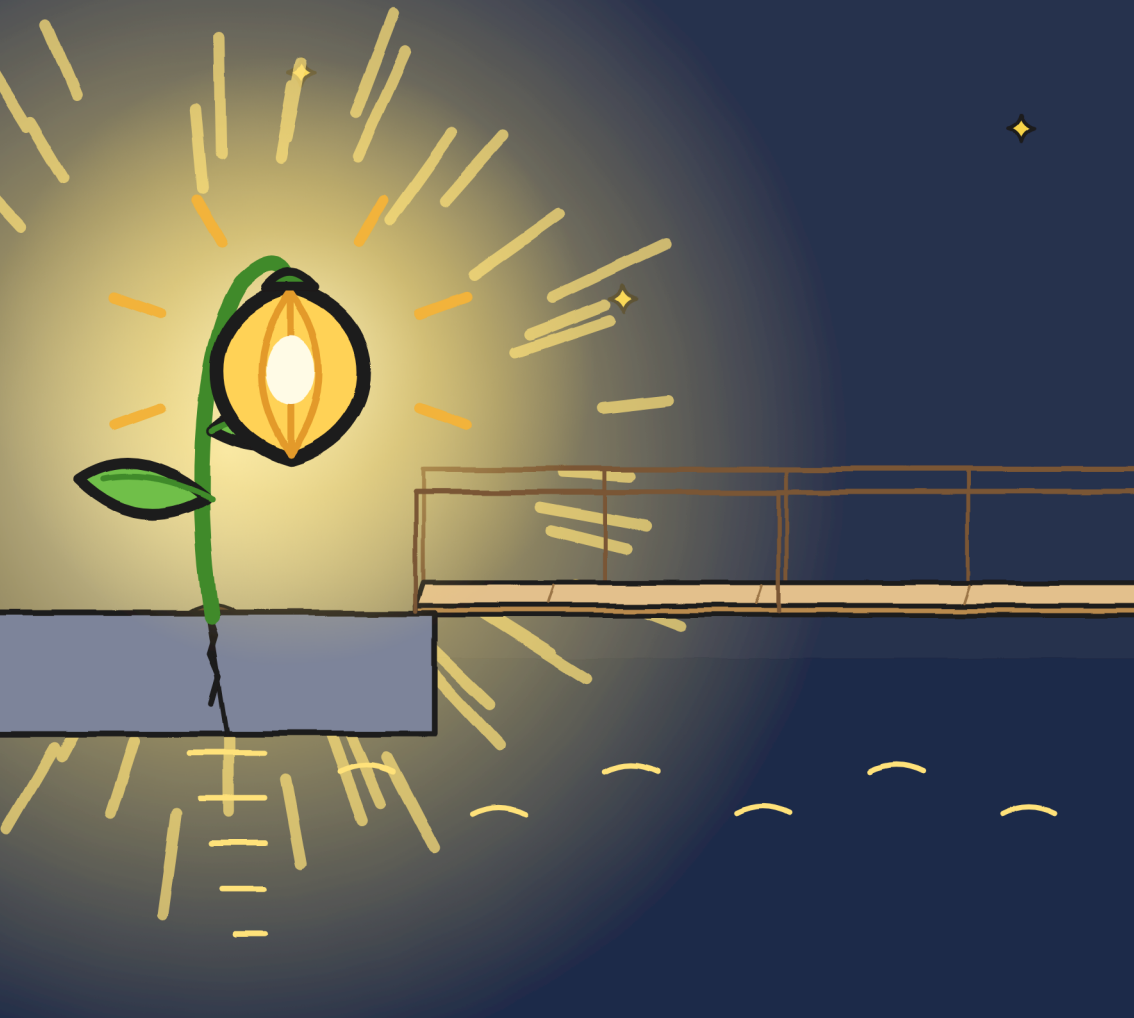

Юля довго дивилася на кладку: при світлі вона здавалася іншою, коротшою, ширшою, більше дерев'яною, ніж водяною.

Вона поставила ногу на кладку. Лише одну. Потім прибрала.

Здалеку мені вже не страшно. Зблизька — теж майже ні. —Ю.

— Ця залишиться тут, — сказала Флора. — Вона сама обрала місце.

Юля віддала їй етикетку й свій зелений маркер, з чорнилом, що не стирається. Флора розписалася при світлі восьмої й повернула його.

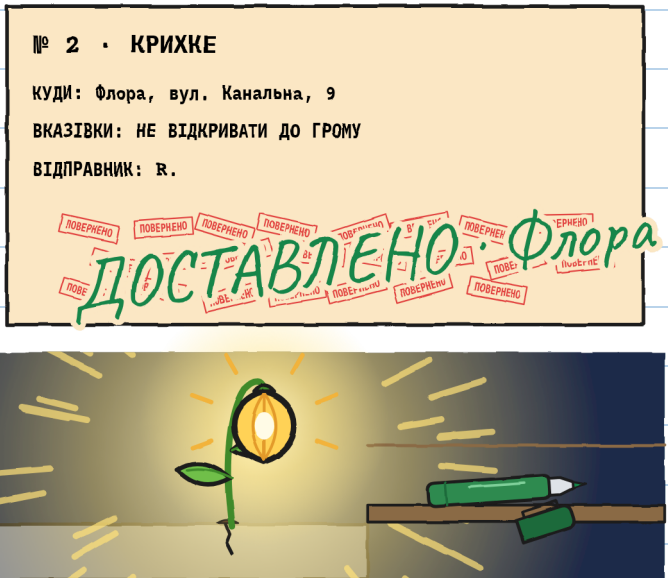

Біля її дверей, на прощання, Флора дала мені друшляк:

— Залиш собі, на наступну грозу. І скажи Марі, що давно пора.

Віра залишила Крихту в її гнізді й повезла нас у фургоні, з велосипедом ззаду, через міст на шосе: вночі Великий міст розводять для кораблів. Вона висадила нас біля дверей крамниці й повернулася до своїх драконів.

У крамниці було темно. Мари за прилавком не було.

Вона була під ним.

— Уже минуло? — запитала Мара.

— Давно, — сказала Юля.

У Мари були ковдра, навушники й ківшик замість каски.

Двадцять три доставки. Жодної під час грози. Тепер я зрозумів.

Я передав їй слова Флори, і вона насунула ківшик аж до брів.

— Я теж боюся громів, — сказав я.

Мара підняла ковдру.

Я заліз під прилавок до неї. Ми помістилися.

Мара поставила для Тоньо коробку догори дном біля табуретів.

— Твоє місце. Поки що, — сказала вона.

Тоньо сів і маркером Юлі дописав до дрібного шрифту два слова: «і котів».

Тепер дрібний шрифт каже правду. —Ю.

Мій план для громів, виправлений:

1. Рахувати слонів.
2. З кимось.
3. Якщо гикну, нічого страшного.

І не казати, що ти мисливець за чимось. —Ю.

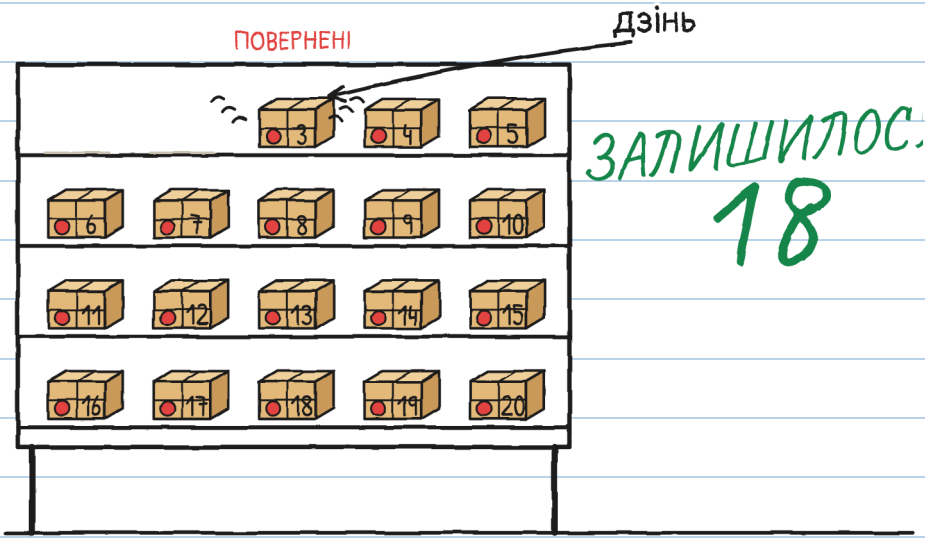

Тієї ночі, перш ніж піти, одна з повернених посилок задзвеніла: дзінь, як дзвіночок. Це була No 3.

На етикетці було написано:

№ 3

ДЛЯ ТОНЬЧИКА

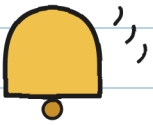

Тоньо став такого кольору, як його каска.

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

(скоро)

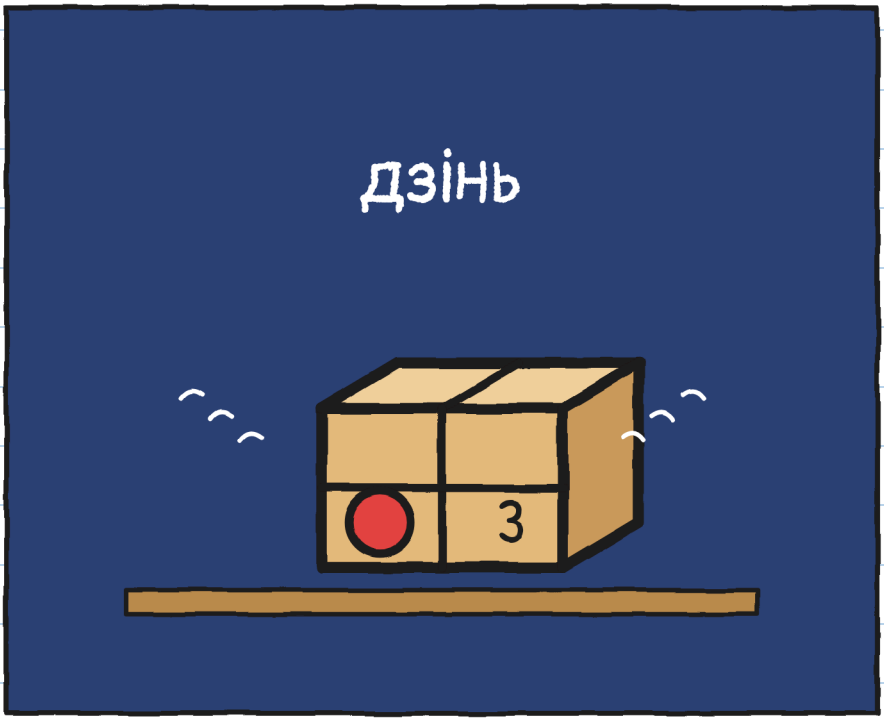

Хто надсилає посилки Тоньо? —Ю.

РАЙОН (версія 2)

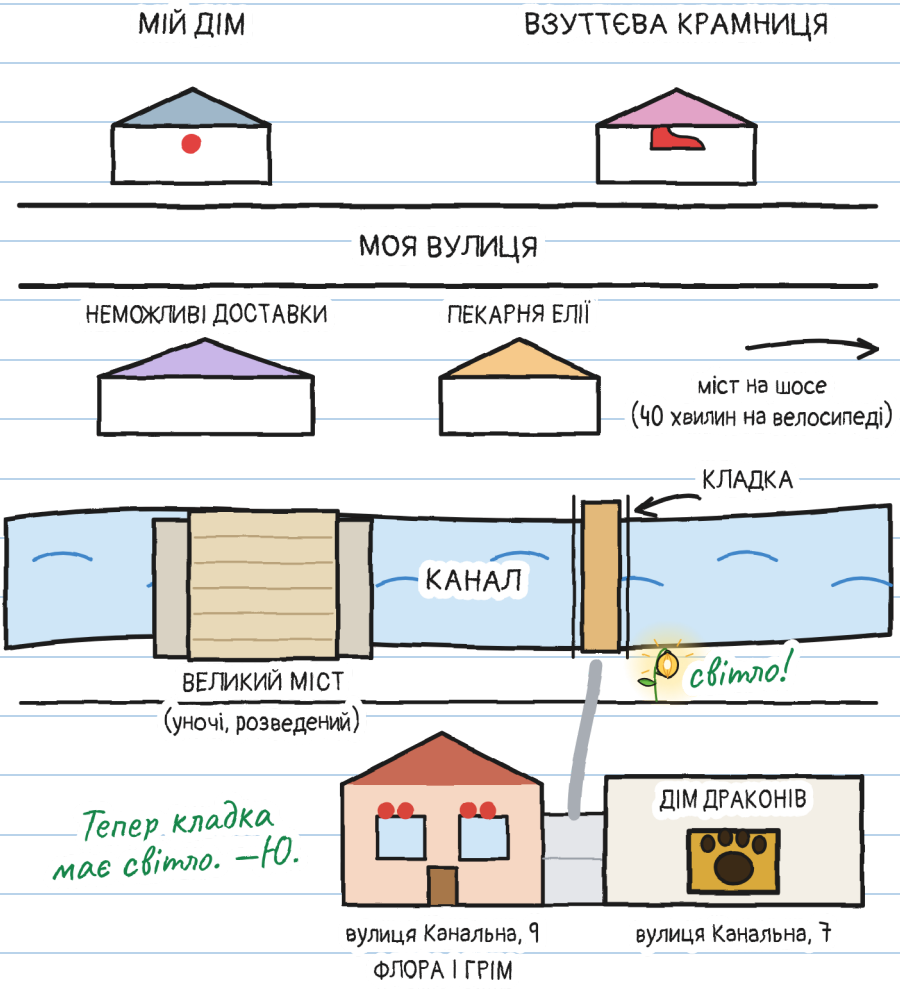

У мене є картка на R. Перші два сліди — із зошита 1.
Нові я записав:

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО R.

R.

1. Має дуже поганий почерк (Мара).
2. Віра збліднла, прочитавши ініціал.
3. Давно висаджували ліхтарниці разом із Флорою.
4. Запізнюється, але виконує.
5. Зачаровані шибки Флори — теж від R.

6. Імені ніхто не називає. Це теж слід. —Ю.

А ти? Хто, на твою думку, R.?

Я думаю, що R. — це...

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ЮЛЯ ЛОВИТЬ СЬОМУ НАСІНИНУ.

РОЗМІР XS · A1
На підлозі лишилася одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР S · A2
Ще спалах: на підлозі лишилася тільки одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР M · B1
При наступному спалаху лишилася тільки одна насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР L · B2
Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНЯ ГРОЗА: ЩО РОБИТИ

1. Якщо чуєш грім, навіть далекий, зайди в дім: блискавка вже може дістатися до тебе.
2. Усередині, з дорослим, подалі від вікон, дверей і скла. Жодних теплиць, мостів, дерев і води.
3. Не виходь, доки не мине пів години після останнього грому.
4. Рахунок слонів допомагає зрозуміти, чи блискавка вдарила близько, чи далеко, і заспокоїтися. Він не підказує, коли виходити.

РАХУЙ СВОЮ ГРОЗУ

Із дому: рахуй слонів між спалахом і громом.

Спалах	Слони	Кілометри (1 на 3, приблизно)	Ця блискавка: ближче чи далі?
1	15	5	–
2	9	3	ближче